

Retallades? Sí, gràcies

Arribar a una societat del benestar no ha estat gratuït. Ha costat molts esforços, i moltes lluites i sacrificis per part de moltes persones.

Un dels grans precursors del plantejament públic de l'educació ja va ser al s. XVI, el gran humanista Joan Lluís Vives. Una profunda crisi va recórrer Europa durant aquell segle. Vives va revisar i analitzar les causes que havien originat la corrupció i la decadència dels estudis. I és arran d'aquesta reflexió que ja en aquella època plantejà la necessitat de construir centres educatius al llarg de tota la geografia espanyola; la necessitat de formar i preparar els mestres; i el finançament a càrrec de l'erari públic. La seua aportació faria fruits alguns segles més tard, però ell no ho va poder veure.

L'escola, tal i com la concebem actualment, pública i democràtica, arranca de la Revolució Francesa, de la necessitat de formar la població per tal que deixara de ser analfabeta i poguera participar de forma democràtica i conscient en la societat, i a més a més, poguera defensar també els seus drets i complir els seus deures. D'ací neix la necessitat de separar educació i religió, ja que l'església, els convents, les parròquies, eren qui ofertaven l'educació des de feia molt temps.

A Espanya es recull el tema educatiu en la Constitució de 1812, la 'Pepa', que fou la primera que va incloure en els seus apartats un títol exclusiu dedicat a la Instrucció Pública. I s'hi inclouen aspectes molt importants com la defensa de la universalitat de l'educació primària per a tota la població sense excepcions. Defensa que la instrucció ha de ser igual, universal, uniforme, pública i lliure.

Una altra fita important en l'avanç de l'escola pública, a principi del s. XX, serà tota la tasca feta pel Moviment Pedagògic de la Institució Lliure d'Ensenyança, que va iniciar la democratització de l'escola. El 1931, amb la República, els partits polítics inclouen la democratització de l'educació en els seus programes. La República crea institucions d'ensenyament primari i secundari. Portà a les poblacions rurals elements de cultura. Dissortadament, tots els progressos fets en aquesta etapa quedaren interromputs pel règim posterior.

Amb l'arribada de la democràcia hem aplegat a aconseguir una situació inimaginable fan 200 anys. En aquesta nova etapa s'ha aconseguit l'escolarització plena. Han millorat les ràtios de les aules. Han augmentat els especialistes que ajuden a la formació: psicòlegs, músics, pedagogs, etc. Han millorat les dotacions dels centres. Ha augmentat la diversitat d'ofertes. Una persona que destaqués en els estudis podia seguir format-se i fer una carrera, o una FP, perquè podia optar a beques i ajudes. Els costos dels estudis eren assumibles per una gran majoria de la població. L'educació ja no era privilegi d'uns pocs. Perquè la gent més gran encara podrà recordar com, no fa massa anys, sols estudiaven els senyorets, els de casa bona. Els altres cap a la fàbrica...

Però darrerament estem veient com, a poc a poc, tot açò està canviant. Amb la 'masterisació' de la Universitat, amb la disminució de les beques, amb l'augment de les ràtios, amb la disminució dels professionals que atenen les necessitats dels centres, amb la disminució de materials, amb la reducció d'ofertes...

I és aquest estat del benestar el que estem destrossant en dos dies. Una situació a la qual ha costat segles arribar. Una Educació Pública que és la millor garantia per equilibrar les desigualtats dins la societat. La millor garantia si volem aconseguir un món més just per a tots i totes on els nostres fills i filles aprenguen a viure en un entorn intercultural i divers. Que aprenguen a respectar la diversitat.

I el més greu és que hem arribat a aquesta situació per una mala administració dels recursos que aportem entre tots, per una corrupció desbocada, per un meninfotisme plaent, per un malbaratament dels recursos sense precedents. I ara què?

La solució del govern ara és estrényer, estrényer el cinturó dels altres, d'alguns altres, no de tots els altres, perquè a més si els que tenen no volen donar més... que més els té?

Absurd, no? Estan arrançant les coses (quines coses deuen ser?) tirant més gent al carrer. Augmentant l'atur, exigint més al que es queden treballant, baixant la qualitat dels serveis públics. Però aquest no és l'únic camí possible. N'hi ha d'altres, senyors.. n'hi ha d'altres. I posats a retallar, ací va una proposta de retallades:

·Retallem l'atur:

---- En compte de despatxar gent, repartiu el treball entre tots.

---- Cobrarem menys, treballarem menys, tindrem menys problemes de salut (mental sobretot). I serem més feliços. I cobrarem més impostos.

- Retallem diputacions (aneu sumant milions)
- Retallem despeses de protocols.
- Retallem representacions diplomàtiques duplicades.
- Retallem sous de polítics (establir-los per llei i que els alcaldes -i d'altres que ignorem- no puguin posar-se els sous a la carta).
- Retallem cotxes de luxe oficials.
- Retallem Fórmules 1, visites papals i d'altres comparses.
- Retallem salaris vitalicis
- Retallem duplicitats de càrrec i sous.
- Retallem privilegis i depurem responsabilitats.

I prenguem exemple de països com Islàndia, que ha sabut plantar cara a la corrupció i buscar una eixida solidària amb la població.
ENS HI JUGUEM EL FUTUR.

Salut, i no esperem que qualsevol nit surta el sol... anem-lo a buscar.

24 gener 2012

Una notícia de VilaWeb.cat

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)